

hétvége

Csodálatos életerő és bölcs derű sugárzik Molnár Éva Zsófiából. A Kiút a korlátok közül című könyv szerzője ma is kötődik városunkhoz. **11. oldal**

Sorsdöntő...

Szalai Árpád, vagy Árpai bácsi már a nyolcvanas éveiben jár, de mai is aktív alkotó. **10. oldal**

Tanóra tíz percben

Advent van. Várunk. Érdemes várni, mert megérkezett Finnországból az igazi Mikulás. Repülőgéppel jött. **10. oldal**

Velős dráma...

Ez az a film, ami azzal keltett hírverést, hogy Daniel Radcliffe szellentő hullát játszik benne. **11. oldal**

A legendás egyenes fonák

Jankó Árpád
szerkesztoseg@dh.plt.hu

Borzasztóan rohan az idő. Egyszerűen hihetetlen: Török József, a dunaújvárosi asztalitenisz-sportág atya nyolcvanéves. A történet hetven évvel ezelőtt kezdődött, amikor a lombfűrészrel furnérlémezből kivágta a pingpongütőjét, és a konyhaasztalon édesanyjával ütögette a pingponglabdát.

– A hálót pedig rossz nejlonharisnyából csináltuk – kezdi az emlékezést. – Édesanyám kosarazott, ezért nagyon jó gömbérezke volt a kis labdához is. Az iskolai bajnokságon jól szerepeltem, és felfigyelt rám Békefi György, a Dombóvári Vasutas szakosztályának vezetője. Bonyhádon volt az első versenyem. Jól emlékszem, Dombóváron, a szülővárosomban egy kis kocsmában lehetett pingpongozni. A sörillatú, füstös helyiségben vasárnap mindenki velem akart játszani.

– A kamasz fiú tehát szabadidejét teljesen kitöltötte az asztaliteniszszel...

– A gimnáziumban Miriszlai Ernő testnevelő tanárom nagyon haragudott rám. Atlétát akart nevelni belőlem. 11.3-mat futottam százon, és hat métert ugrottam távolba. Nem tudott elcsábítani.

– Gondolom, a pingpong hozta ide, Sztálinvárosba is...

– Ez tényleg így volt. De '56-ban be kellett volna vonulnom katonának. Menekültem a honvédségtől, és beiratkoztam már itt a vasműs városban egy műszerésziskolába. 1959-ben végeztem, és a megleghengerműben kezdtem dolgozni 1997 augusztusáig mint műszakos programozó. 1957-ben nagyon jó csapat játszott a Sztálinvárosi Vasasban. Semsei, Árvai Pestről jött le. Mindketten NB I-es játékosok voltak. Sági Tibor akkor szerelt le a honvédségtől. A frissdiplomás Csósz Imre is a csapat tagja lett. Az első évben már bajnokságot nyertünk az NB II-ben, sajnos az osztályozón elbuktunk.

– Hat év után következett a ruhagyár asztalitenisz-csapatja Jambrik Ferenc, Sági Tibor, Csósz Imre és Török József részvételével. Melyik osztályban kezdték a játékot?

– Egészen lent a megyeiben, de egy év után máris az NB II-ben voltunk. 1970-ben

A nyolcvanadik születésnapját ünneplő Török Józsi bácsi szavára ma is hallgatnak a gyerekek: „Tudjátok, a tehetség nem elég a sikerhez, hanem sok-sok munka is kell hozzá”. Ennek a mondatnak a története hetven esztendővel ezelőtt kezdődött, amikor a lombfűrészrel furnérlémezből kivágta első pingpongütőjét, és a konyhaasztalon édesanyjával ütögették a pingponglabdát

Fotó:ADY GÉZA

ragyogó év következett. Horváth János, Grósz Károly, Ignác Béla, Sebestyén József és én egy évet pingpongoztunk az NB I-ben. Ez pályafutásom legjobb csapata volt. Játszhattam a későbbi világbajnokokkal: Jónyer Istvánnal, Gergely Gáborral, Klampár Tiborral. Ők akkor tizenhét-tizenkilenc évesek voltak. Egyszerűen kiütötték kezünkől az ütőt.

– Közeledünk ahhoz az időszakhoz, amikor Török József kacérkodik az edzősködéssel. Végül megszerette?

– 1973-tól az NB II-es Dunaújvárosi Vendéglátó női csapatának lettem az edzője. Nagyon szép időszak volt ez a pályámon. Mészáros Judit még ötvenkét évesen, most is játszik a megyei bajnokságban. Nőkkel könnyebb foglal-

kozni. Pozitív a hozzáállásuk, a ragaszkodásuk, a szorgalmuk. Tizennyolc év a női szakágban nagyon sikeres időszak volt. Maczkóné, Kovács Mariann, Becsei Sarolta,

mann Zsolt négyes. Azután belépett a Dunaújvárosi Asztalitenisz Sportegyesület, a DASE. Büszke vagyok, hogy több fiatal a segítségemmel vált ügyes játékosá. Szirom Tibor, Ármos József, Váczi Norbert, Kutschi Zoltán, a Mizsei testvérek csak néhányan közülük. Megtanulták tőlem, hogy nem elég a tehetség, szorgalom és sok-sok munka is kell a sikerhez.

– Török Józsefen nem fog az idő. Hajtja magát, dolgozik a kiskertjében, időnként megátatja bütykeit a gyulai gyógyfürdőben, és változatlanul eljár a Móróc iskola tornatermébe...

– Hetente pedig egyszer ott vagyok az edzéseken. Ha tudok, segítek. Egyébként a DASE vezetőségi tagjának is megválasztottak. Boldog emberként élek. Hatvan év alatt

valamit lettem a város sportéletének asztalára. Abban, hogy a pályán maradtam, sokat köszönhetek a feleségemnek. Többször tett azért, hogy ne hagyjam abba. A városi, megyei szövetség elnöke és tagja is voltam. Kétszer megkaptam a Dunaújvárosi Sportjáért, majd a Fejér Megyei Diáksportjáért kitüntetést. Nincs hiányérzetem, elégedett vagyok. A telkemen volt egy pingpongasztal, amit a fiam elvitt, és a garázsban üti a kaucsuklabdát a három unokámmal. Nagy öröm ez!

– Józsiám, kimerült a tollam. Most ennyit egy nagyon szép hatvan évről. De várjuk a többi is. És ha lehetne, van még egy maszk kérésem. Tudom, hogy kertészként, akár a Micsurin-díjat is megérdemel-néd. Megmetszenéd tavasszal az egyetlen barackfát?

– Megígérem. Szép, formás kis fát faragunk belőle.

Dr. Hanák Tamás, a Dunaújvárosi ASE elnöke:
– Gyerekkorom óta ismerem Józsi bácsit. Az asztalitenisz révén pedig egyre közelebb kerültünk egymáshoz. Most, hogy a DASE vezetése átalakult, és több személy látja el a feladatokat, egyre jobban elképedünk: hogy tudta mindezeket évtizedeken át Török Józsi bácsi egyedül elvégezni? Olyan embernek ismertük meg, aki egy ügy érdekében rendkívül kitartó. A megvalósítás után mindig rájöttünk, hogy megint neki volt igazsága.

Jó humorú, bár nem oldódik a társaságban könnyen, de a barátság mentén mindig kiadja magát. Örök szerelme az asztalitenisz. Élete egyik értelme. Most, hogy idősebb, minden vágya, hogy a gyerekek egyre ügyesebbek legyenek, és komoly sikereket érjenek el a sportegyesületükben. Tőle biztosan meg lehet tanulni az igazságot, hogy a tehetség, az adottság édeskevés az eredményekhez. Ha dobogós akar lenni valaki, annak nagyon sokat kell dolgoznia, gyakorolnia.

Az időtlen Valóság...

Az életünk nem attól boldog, ha nincs gondunk, hanem attól, ha megtanulunk azokkal bánni

Várkonyi Zsolt

varkonyi.zsolt@dh.plt.hu

Csodálatos életerő és bölcs derű sugárzik beszélgetőtársamból, Molnár Éva Zsófiából. A Kiút a korlátok közül című könyv szerzője Dunaújvárosból indult, és ma is kötődik városunkhoz.

– Kevesen tudják rólad, hogy itt nőttél fel Dunaújvárosban. Ma Eindhovenben élsz, szép családod van. Hogyan kerültél oda?

– A Szerelmem szólított. Diákként ismerkedtem meg férjemmel, Kees-szel az Eindhoveni Műszaki Egyetem és az ELTE matematikus szakjai között kezdődő cserekapcsolatban. Eszem ágában sem volt Hollandiába menni! Ízig-vérig magyar voltam, vagyok, erős családi kötélekkel, máig tartó magyar barátságokkal. (Édesapám a mai Dunaújvárosi Egyetem elődjének legendás alapító igazgatója, anyu a város bukottakat matektanárként varázsoló Zsuzsa nénije volt.) A magyar nyelv nálam mélyebb, szebb nyelvet nem ismerek, hobbim a magyar néptánc volt (maradt is, amikor elég jól mozogok!), amely fiatalabb lányom és holland barátja kedvence lett.

De leendő férjem túl bölcs, megbízható, szerelmes társnak tűnt...

– A sclerosis multiplexet autoimmun betegségnek tartják. Az immunrendszer idegenként azonosítja a szervezet saját anyagait, és megtámadja azokat. A betegségnek mintegy kétszer annyi nő esik áldozatul, mint férfi. Tankönyvszerűen találkoztál az SM-mel, ám nem nyugodtál bele a folyamatba. Többször is felállt ebből. Hol tartasz most?

– Lelkileg, tudatosságban mérföldkövekkel tovább, mint

a Kiút a korlátok között című könyvem megírásakor tavalyelőtt. Az SM a tanítómesterm: a kétségbeesítő helyzetekből látszólag nincs kiút! De ÉLNI akarok, nem túlélni! A különböző kultúrákból, mentalitásból, személyes háttérből született házasság is komoly kihívások elé állított. A szerelem kezdetén, fiatal fejjel az ember nem tudhatja, milyen meghatározó a másik gyerekkori tapasztalata, látott mintái...

Testileg a kihívás, a küzdelem nem csökkent: tavaly tanultam felnőttként negyedszer újra járn, tavalyelőtt másodsor újra állni (!) és járn – de ismét, huszonnégy évi SM után is a saját lábamon állok és megyek! A járás még messze nem korlátlan, de javulgat, és megteszem a megtehető! Így senki se ijedjen meg, ha időnként tolószékből lát!

– „Az életünk nem attól boldog, ha nincs gondunk, és sohasem szenvedünk, hanem attól, ha megtanulunk a gondokkal bánni.” – írta a Kiút a korlátok közül című könyv ajánlójában. Ez életfilozófiáddá vált, amely írásaidban is megjelenik. Állandó szerzőnké váltál az Égből pottyant gondolatokkal. Mi inspirált erre?

– Ugyanaz, ami a könyvem írására is: számomra is meglepő fölismerésekhez jutottam, és a legtöbbször sikerült megőrizni életvidámságom, életerőm. De a szenvedést kísérő fájdalmat – akár testi,

A család minden évben együtt karácsonyozik. Éva mellett két lánya Celine (b) és Susanne áll. A képet Kees készítette FOTÓ: CSALÁDI FELVÉTEL

akár lelki – őszintén meg kell élnünk, hogy elengedjen, mint az örvény, ami, ha nem tiltakozunk, lehúzza a folyó fenekére, s a mélypontra kidob. És nem kell ahhoz sem ragaszkodnunk, amit élvezünk: minden élmény mulandó! Fontos elfogadnunk, hogy az élet változó, s jó nincs rossz nélkül. Rájöttem: van ennél mélyebb, időtlen Valóság... Áldás, hogy az Élet első kéziből tanított-tanít erre, nem kellett hozzá közvetítő: guru, ideológia, tudomány s vallás! De mindenre tiszta valással, bölcs tudománnyal, valódi bölcsességgel rezonálók. Késztetést érzek, hogy ezt az élettapasztalatot továbbadjam, hogy inspiráljam, segítsem embertársaimat – ezért fogadtam el örömmel a Dunaújvárosi Hírlap felkérését. És há-

lás vagyok a városnak életutamat gazdagító gyerekkoromért, a tavalyi könyvbemutatót kapott sok önzetlen segítségért!

– Közéleg a karácsony. A megbékélés, a szeretet, a családok ünnepe. Hogyan készültek, készültök erre?

– Szüleimtől gyönyörű magyar, családostól összetartó karácsonyi hagyományt örö-

költtem. Lényege: a szeretet, a megbékélés – ugyan hárman vagyunk testvérek, és természetesen veszekedtünk eleget, de három napig kerültük a ci-

vakodást! Csúcspontja a karácsony este (Hollandiában ilyen nincs). Könyvemben írom a diagnózis előtti éjjel: „Karácsonykor számomra megáll az idő, az élet forgataga, nincsenek gondok – csak az együttlét van, csak a szeretet. Ebből az erőből merítve, lassan megbékélve, meggyőződéssel írtam anyuéknak: „Bármilyen vár rám, boldogulok, boldogulunk!” A karácsony ereje, ez a transzcendens Erő segített át minden nehézségen... S a mai világban, amely szédületesen felgyorsult, és már gyakran nincs időnk, figyel-münk elmélyülni, még fontosabb erre a két és fél napra csak lenni, együtt, egymásért, szeretettel – a rohanás és sok tenivaló között, akár még a mobiltelefon is kikapcsolni az ünnep szent pillanataiban...

Befejezésül még hadd kívánjak kedves olvasóinknak és családjuknak szeretetteljes, áldott ünnepeket!

„Az élet változó, s jó nincs rossz nélkül. Van ennél mélyebb, időtlen Valóság”

Velős dráma, altesti humorral...

Péter Zsombor

szerkesztoseg@naplo.plt.hu

Ez az a film, ami azzal keltett hírverést, hogy Daniel Radcliffe szellentő hullát játszik benne. Már csak ezért is meg kellett néznem, elvégre ekkora marhaságot nem mindennap lát az ember. És mi van, ha azt mondom, hogy nem is marhaság, amit látunk? Persze ehhez kicsit mélyebbre kell ásni az emberi lélek bugyraiban.

Hank (Paul Dano) egy lakatlan szigeten rekedt, és épp öngyilkosságot akar elkövetni, amikor a hullámok partra sodornak egy testet (Daniel Radcliffe). Hősünk rájön, a halottnak különleges képességei vannak, egyebek közt jet skinek lehet használni a bélszelei miatt, de kalapácsnak vagy épp barátának sem utolsó. Aztán egy nap a hulla megszólal, és elmondja: Manny-nek hívják.

Hamar el lehet dönteni a filmről, kell-e nekünk vagy sem. Az első negyedórán megkapjuk az altesti poékok

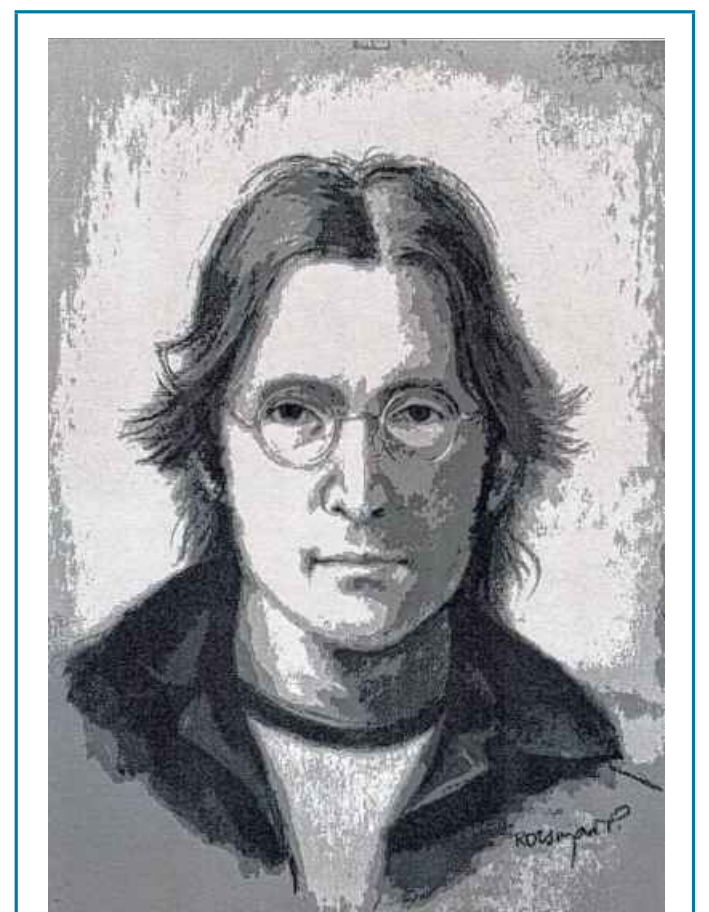
Daniel Radcliffe és Paul Dano a filmben. Zseniális kettejük játéka...

legjavát. Az elborult dolgok aztán folytatódnak, amikor Manny kvázi életre kel, és Hankkel közösen akarnak visszatérni a civilizációba. Mindenféle örültséget csinálnak, kalandokba keverednek.

Az ember, aki mindent tudott polgárpukkasztó, bizarr és groteszk alkotás. Ne lepődjünk meg, ha a hulla erekcióját használják iránytűnek vagy a nyálát vízautomatának, de a logikai

összetettséget is ízekre lehet szedni. A formáságokon túllépve térjünk rá arra, miért zseniális Dan Kwan és Daniel Scheinert műve. A hajótörött szerepkörtől fokozatosan távolodunk el. Ahogy Manny életre kel, elkezd minden érdekelni, Hank pedig elmagyarázza neki a dolgok működését. Aztán egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy hőseink barátokká váltak. Kettejük eszmecseréi adják a

film gerincét, és ezekből jöhetünk rá, hogy nem holmi agyatlan vígjátékot látunk. Persze sok-sok vicces résszel találkozunk, Manny oda nem illő beszólásai, poénjai megmosolyogtatóak, de az ember el se hinné, mi mindent ki lehet ebből hozni. Biztos vagyok benne, hogy a bélgázról ilyen érzelmes monológot még soha nem mondott senki, ezen pedig lehet mosolyogni, de a film tényleg eléri, hogy altesti humorral közöljön velős drámát. Az ember, aki mindent tudott olyan dolgokról szól, mint a barátság, a szerelem, de főként önmagunk elfogadása. A magvas gondolatok itt-ott talán közhelyesek, de nem is az a különleges, mit közölnek, hanem ahogy közlik. Ettől válik autentikussá. Fel kell fedezni a metaforákat, szimbólumokat, a sorok közt elrejtett üzenetet, a bennünk rejlő magányt, és saját rossz döntéseinket. Kicsit mindenki magára ismerhet, hangozzon bármennyire is bizarrul. Aki képes meglátni ezen értékeket, imádni fogja a filmet.

John Lennon, a Beatles együttes legendás zenészét 1980. december 8-án gyilkolták meg. Rozsnyai Sándor ezzel a grafikával emlékezik meg a világsztárról